

Dialogmøtene

Taler

Abid Raja

Dato

10 mai 2010

Sted

Oslo

Omstendigheter

Tale ved mottakelsen av Fritt Ords pris

- 1 Aller først vil jeg takke min kone, Nadia, min fantastiske kone Nadia, som er et
vakkert menneske både utvendig og innvendig. Du er som lyset som skinner
over meg hele tiden - en som utrettelig har stått sammen med meg, min beste
venn, samtalepartner, ektefelle, rådgiver - og hva nå enn en person kan være - de
5 siste 14 årene. Ikke minst å ha tålt mitt samfunnsengasjement, sene kvelder,
planlegging av disse dialogmøtene, det ene etter det andre, som har tatt dager,
kvelder og uker.

- 10 Du har vært igjennom litt av en periode med meg - fra ustrukturert talsmann i
en moské til advokat, til Venstre, til Utlendingsnemnda. Jeg kan tenke meg, så
vidt, hvordan det må være for deg - ikke helt lett, antar jeg. Jeg sier det ikke ofte
nok, men mener det hele tiden - tusen takk for at du står ved min side og gjør
mitt liv lettest mulig, og gjør det lettest mulig for meg å gjøre det jeg har lyst til.

- 15 Så vil jeg gratulere Bushra Ishaq - ikke bare med velfortjent pris, men også med
den viktige rollen hun har spilt frem til i dag, og vil fortsette å spille i årene som
kommer. Det er en ære å dele denne scenen nettopp med deg. Og jeg vil
naturligvis takke Fritt Ord for å ha ansett meg verdig til denne viktige prisen.

- 20 Men denne prisen hadde det ikke vært mulig å bli vurdert for en gang - langt
mindre bli tildelt - dersom det ikke var for de minoritetsungdommene som
søndag etter søndag dukket opp på dialogmøtene jeg tok initiativ til, på
Litteraturhuset. Denne dagen hadde ikke opprunnet for min del om det ikke
hadde vært for de hundrevis av ungdommer som har våget å sette ord på de
25 sterke følelsene de bar, og bærer på, det sinnet, den aggresjonen og den
avmakten de følte, avmakten de føler og avmakten de bærer på. Den avmakten
de har følt år etter år, i situasjon etter situasjon - for seg selv og på vegne av dem

30 rundt seg. Avmakten de føler hjemme, i sin livssituasjon, på skolen og ellers i
samfunnet. Følelsene er reelle, de - jeg forstår godt denne opprørske sjelen og
kampviljen - jeg skjønner hvorfor de er på eksplosjonsranden.

Konfrontasjonene har vært mange på disse dialogmøtene, og all ære går til
ungdommene som har våget å artikulere sine følelser; om det så har vært
35 konfrontasjon med politiet, media, samfunnet eller andre minoriteter som dem
selv.

Og en stor takk til alle dere som har stilt opp og bidratt både i forkant, under og
etter møtene. Noen er nevnt, men ingen er glemt. Sikkert er det at uten sentrale
40 personer fra politikk, media, organisasjonsliv, offentlige myndigheter og andre
hadde vi ikke lyktes i å skape en vellykket dialogarena.

Jeg synes det er naturlig å takke de som har kritisert disse møtene også. Dere har
ikke alltid fått fram det beste i meg når jeg repliserer nokså «røft og upolert» -
45 men slik motstand gir meg jo anledning til å vokse som menneske.

Men det å bare tromme sammen viktige personer skaper ikke en optimal
dialogarena. Jeg har satt de temaer på dagsordenen som jeg mener vi ikke kan
stikke under en stol - problemene forsvinner ikke om en later som at
50 problemene ikke finnes. På dialogmøtene har vi snakket om opptøyer,
ytringsfrihet og karikaturtegninger, hat mot homofile og jøder og muslimer,
kvinneundertrykking, imamenes samfunnsansvar, om det norske systemet
svikter innvandrerne, forbudt kjærlighet, likestillingskampen for
minoritetskvinner, og hvordan en virkelig kan lykkes med integrering. Alle disse
55 temaene berører oss alle. Det gjelder vårt samfunn - vår hverdag - vårt Norge.

Det gjelder hele samfunnet når stein kastes og byen knuses, det gjelder oss alle
når kvinner undertrykkes. Det handler om Norge når jødehat ropes ut i gatene
eller når muslimer diskrimineres. En kan ikke lukke øynene for jødehat, eller hat
60 mot homofile, eller hat mot muslimer. Eller kvinneundertrykking, eller vold
mot barn. Vi gjør oss som samfunn en stor bjørnetjeneste ved å late som at de
ekstreme meningene og stemmene ikke finnes.

Noen har kritisert dialogmøtene, for eksempel for å slippe til en terrormistenkt
65 talibanminister, imamen, eller jødehatende ungdommer. Men tenk nå etter;
slapp dialogmøtene disse ukritisk til i fri dressur? Nei - talibanministeren ble

faktisk utspurt, eller grillet om man vil, av en SKUP-prisvinnende journalist, Kjetil Stormark. Og viktigere enn det - hele 4 imamer, på dialogmøtet, tok
70 avstand fra denne terrormistenkte personen.

Denne personen som før i det minste kunne ha latet som han hadde støtte fra de andre imamene, ble her fullstendig avkledd foran muslimske ungdommer. De rødmende øreflipper og kinn kunne ikke engang en mørkhudet talibanminister
75 skjule.

Det er krevende å føre dialog. Det krever at alle parter makter å uttrykke sine følelser, og at de evner å fremsette sine argumenter. Det krever noe fra en språklig - men det krever også noe fra en kunnskapsmessig. Dialogarenaens
80 styrke på Litteraturhuset har vært å samle sammen minoriteter som i sum - som i sum - kan ta på seg hvilken som helst debatt og hankses med hvilken som helst motdebattant. Det var her Aftenposten-sjef Hilde Haugsgjerd slet med å holde tunga rett i munnen da minoritetsungdommen i salen reagerte kontant med å be seg frabedt det kollektive stempel kalt innvandrerungdom. Haugsgjerd er
85 minoritetsvennlig, det skal ingen ta fra henne.

Det multikulturelle Norge handler om mer enn å være antirasist. Det skulle bare mangle at man er antirasistisk. Hva skulle man ellers ha vært; en rasehater? Det er jo bare forstokket og ganske teit. Jeg bare går ut fra - nei, jeg forutsetter - at
90 folk flest ikke er forstokkede og teite. For meg holder det ikke engang at du verdsetter minoritetenes tilstedeværelse i Norge fordi vi beriker Norge språklig, musikalsk, kulturelt, sosialt og gastronomisk.

Jeg er nok en krevende kar. For meg er det først godt nok om man er en
95 kombinasjon av følgende 5 elementer:

1. En som ser verdien av alle borgere basert på hva de sier, gjør og viser at de kan - ikke hvor de er født, oppvokst, eller hvilken religion de måtte bekjenne seg til.

100 2. Du må evne se bakgrunnen for hvorfor enkelte grupper ikke lykkes - altså se sammenhengen mellom fattigdom, frafall fra videregående skole, manglende likestilling og sosial velferd.

3. Du må evne og ville se hvorfor du er best i verden - og hva det betyr for
105 ansvaret ditt.

Altså - du er best i verden pga Norges velstand, som gir deg best sikkerhet økonomisk. Et hvilket som helst barn født inn i et norsk hjem hadde vært mer eller mindre der du er, og var du født som jente i en kinesisk familie i en fattig landsby eller som gutt i Sudan, ville det gitt deg gjennomsnittlig de samme mulighetene som de får der.

4. Det holder ikke at man vil det beste for minoriteter når man enten ikke handler i integreringens beste interesse, eller fordi man i misforstått sympati lar være å ta opp kontroversielle emner fordi det vil plage eller stigmatisere minoriteter. Altså - passivitet bringer ikke debatten og utviklingen videre - slik opprettholdes status quo, slikt endrer ikke ukultur.

Ikke avskriv følgende argument kun fordi det kommer fra en Venstre-mann: Jeg mener sosialdemokratiet i mange år har unnlatt å konfrontere de vanskelige emnene og dermed overlatt problemene til seg selv og til minoritetene, og dermed gitt initiativet til FrP - og nå forsøker sosialdemokratiet å bøte på dette.

En fare da er at man forledes til å ta igjen i kraftigere monn for å kompensere for det hittil ugjorte. Det kan gjøre vondt verre. En må finne en riktig balanse selv når minoriteter kommer dårlig ut i statistikker - en skal være redelig i debatten.

Et norsk uttrykk sier at man skal ta tyren ved hornene. Da jeg ikke visste hva dette var på urdu, måtte jeg sms-e en norskpakistansk venn i dag, og han sa: - Å ta tyrene ved hornene finnes ikke på urdu - pakistanere er rett og slett ikke så resolute. Men jeg tror altså at det var riktig å la jødehatet ralle fra talerstolen. I all sin primitive og særdeles avslørende gru. Det var viktig, både for jøder å få konstatert at det finnes, et helt år før NRK satte fokus på det, og det var viktig for muslimsk identitet og ungdom å se at slike finnes blant oss.

Jeg mener det var bra dette trollet ble eksponert for sollyset. Så ble de som går rundt med slike holdninger konfrontert med dem - og med divergerende syn. Jeg vet positivt at folk som tidligere har flagget antisemittiske holdninger, har endret oppfatning etter dette.

Jeg sa fem elementer, og det femte er:

5. Det er viljen og evnen til å se den som er totalt annerledes enn deg som likeverdig.

Altså: Er du muslim, hva tenker du om jøder og hinduer, ahmediaer og ateister?
Er du mann, hva mener du om kvinnens likeverdighet? Mennesker har ofte
behov for å hevde seg selv, enten i egne øyne eller i andres øyne. Hvordan
150 betrakter du deg selv i forhold til andre - er du et bedre menneske enn andre
fordi du ber fem ganger daglig? Eller kan en ikke-troende homofil være like godt
menneske som deg?

Mener folk flest, som det heter, at muslimer først og fremst er ekstremister?

155 Hvordan skal vi få til dette livet - dette samlivet - hvis vi insisterer på å leve det
som lukkede og sneversynte individer - ikke bare som muslimer, men også som
kristne, humanetikere og andre grupper?

Vil «nordmenn-nordmenn» uten diskusjon la sine barn gifte seg med
nigerianere eller somaliere, slik pakistanere og indere ikke ønsker

160 blandingssekteskap? For Mohammed Ali Jinnah, Pakistans grunnlegger, var alle
mennesker like - uavhengig av kaste og religion. Det er merkelig at pakistanere
som har Jinnah som forbilde, ikke evner å anse budskapet hans som like
forbilledlig. Kaste- og klan-uvesenet er et onde når det hindrer
kjærlighetssekteskap.

165

Vi har kommet langt i storsamfunnet med å redusere diskrimineringen av
homofile, men fortsatt - vil jeg hevde - er dette et vanskelig tema i mange hjem.
Kanskje vel så betent som ekteskap på tvers av kaste og klan. Disse usynlige,
kulturelt fengslende lenkene må vi bryte. Denne skammen må vi befri oss fra. I
170 Matteus-evangeliet i Bibelen står det om å bli forblindet av splinten i din brors
øye, mens man ikke ser bjelken i sitt eget. Det er vise ord som noen hver kan ta
med seg.

Ettersom jeg har fått denne gjeve prisen, skal jeg på denne dagen fortelle dere

175 noe om hvordan den i noen få innvandrerkretser blir omtalt. Jeg skrev i
Aftenposten en kronikk om krigføring i Allahs navn i 2005. Et svar på denne
kronikken var en e-post fra en person (muslim, altså) som etter lang debatt
hevdet at folk snakket som om jeg hadde solgt min sjel - jeg var kjøpt og betalt.
Slike debatter skulle holdes internt og ikke stå på trykk. På toppen av det hele
180 holdt jeg altså på med det jeg gjorde fordi jeg siktet mot en pris av sorten Fritt
Ord, en modighetspris var det jeg ville ha da jeg for eksempel skrev boken
Talsmann. Får du den, er det den endelige bekreftelse på at du virkelig har solgt
sjela di. Og så kom jaggu denne dagen her i dag.

Det å ta det frie ord i bruk koster - ikke bare i innvandremiljøet. Det å tale sitt eget miljø midt imot, gjør man ikke ustraffet. Det å snakke mot, eller for å forbedre storsamfunnet koster. Ikke engang erfarne journalister fatter dette scenarioet såkalte talsmenn befinner seg i. Det er lett å bli dyttet inn i båser:

190 homohater, jødehater, kvinneundertrykker, islamist, reaksjonær - og det er nesten ingenting som gjør minoriteter sintere enn motdebattanter som tyr til slike retoriske triks, men dette funker fremdeles overfor mange seere, lyttere og lesere. Dessverre virker slikt fremdeles hjemme hos en del i TV-stua. I debatt med - eller rettere sagt mot - en muslim eller lignende, er det gangbar

195 hersketeknikk å påminne lytteren og seeren om at de skal huske hvem de har foran seg: en muslim og alt hva det innebærer. Slikt skremmer nye ansikter fra samfunnsdeltakelse. Vi som samfunn gjør oss selv en bjørnetjeneste ved å holde på slik - slikt stopper nye forbilder før de klekkes.

200 Jeg har lenge grublet på hva jeg skulle si her i kveld - hvordan jeg best kunne utnytte denne talerstolen og denne anledningen. Jeg kommer kanskje i morgen, om ikke allerede i kveld, til å ergre meg over alt jeg heller burde sagt. Som Knut Olav Åmas skrev i Aftenposten i dag: «Han skriver og snakker raskere enn han tenker».

205

La meg likevel ta opp tre emner som jeg mener det er særlig viktig at vi som samfunn klarer å vie tid og oppmerksomhet til. Det handler ikke bare om evnene her, men også viljen - viljen til forpliktende økonomisk og politisk oppfølging.

210

Det første jeg vil ta opp, er det jeg mener er det aller viktigste å ha fokus på - nemlig fattigdomsproblemet blant barn, og særlig innvandrerbarn. Av samtlige barn i Norge som lever under fattigdomsgrensen, er 30 % ikke-vestlige innvandrerbarn. Når så mange som 30 % av alle fattige barn i Norge er ikke-

215 vestlige, er dette en grov overrepresentasjon. Disse tallene skjuler forferdelige menneskelige tragedier - ikke bare nå, men også i fremtiden. Så mange som hvert tredje ikke-vestlige innvandrerbarn lever under fattigdomsgrensen. Når så mange som hvert tredje barn lever under fattige kår, bør det gjøre vondt i oss alle - hver dag, til vi klarer å gjøre noe med det.

220

For barna er det en tragedie. De kan ha det godt sosialt og kulturelt; foreldrene kan være omsorgsfulle, men dessverre er det klare sammenhenger mellom sosial

225 bakgrunn, utdanningsnivå, kriminalitet, helse, trygdene osv. Vi - dette landet -
fortsetter med åpne øyne å skape en fremtidig underklasse av innvandrerbarn -
som om den lille gutten og jenta på 5-6 år er skyldige i egen livssituasjon.

230 Dette gjør vondt hos meg, dette gjør vondt i hjertet. Som barn fikk jeg ikke de
samme mulighetene som mine norske venner hadde - jeg vet hva de vil si å
komme fra trange kår. Jeg ber media sette mer fokus på dette, fordi disse
innvandrerbarna er blant de svakeste i samfunnet. De har ikke sterke
representanter som kan tale deres sak. De har verken LO eller NHO i ryggen. De
har ikke interesseorganisasjonene på sitt parti.

235 Media kan trykke på knappene så ofte og lenge nok til at politikere får det så
vondt - om så ikke med seg selv, men i hvert fall med sine velgere - at de må ville.
Slik det er nå, er det ingen stemmer eller opinion å vinne ved å hjelpe denne
gruppen innvandrerbarn. Min bønn til pressen er å ha dette i bakhodet. Selv om
dette kanskje ikke er de saftigste sakene, er det faktisk medias ansvar å dekke
240 dette også - det er en opplagt del av det samfunnsansvaret som mediene ellers
påberoper seg i festtaler.

Det andre politiske feltet jeg har lyst til å si noe om er likestilling av
innvandrerkvinner. Vi kan som samfunn bare ønske, tilrettelegge og veilede. Vi
245 kan trekke folk helt til målstreken om vi vil, men de siste meterne er
minoritetssamfunnet selv nødt til å gå.

Aller først må mannen erkjenne at kvinnen er ham selv minst like verdig. At
kvinner har rett til et liv i frihet - med frihet til å ta sine egne valg for seg selv og
250 eget liv. Denne kampen er langt fra over; i mange leirer har den så vidt begynt.
Denne kampen kommer til å ta mange år, men kampen må starte og intensiveres
hver dag. Og her har mange i det muslimske miljøet, og Islamsk råd, et særlig og
spesielt ansvar - derfor må støtten til rådet økes slik at de kan gjøre mer og nå ut
til flere.

255 Men jeg oppfordrer også kvinnene - noen meter er kvinnene selv nødt til å gå.
De er selv nødt til å ville ofre for det, slåss for det. Ikke slåss bare for seg selv,
men ved å slåss for seg selv slåss de også for sine yngre søstre, sine venninner, sitt
miljø, sine fremtidige døtre. En kan ikke tvinge likestilling på folk, det kan ikke
260 tres nedover ørene - det må tilkjempes, det må villes. De må ville det for seg selv -
for sine døtre, og for andres døtre.

Her har minoritetssamfunnet ikke vist tilstrekkelig vilje til endring. Slik beveger
265 verken mennene, kvinnene eller samfunnet seg videre.

Profetens budskap er ikke å undertrykke kvinner eller ikke la kvinner ta
utdanning. Ghandi sa: «Utdanner du en mann har du utdannet ett individ,
utdanner du en kvinne har du utdannet hele familien».

270

Det er viktig å få kvinnene inn i samfunnsdeltakelse; arbeid og utdanning er
viktigst av alt. På et dialogmøte som handlet om kvinneundertrykking tok vi
opp dette, samt tvangsekteskap, manglende frihet, fravær av å ha egen stemme
og rettigheter. Dagen etter, over 2 sider i VG hevet likestillingsministeren
275 pekefingeren og formante at innvandrer menn må skifte bleie, trille barnevogn
og ta oppvasken hjemme.

Med respekt å melde: Det er feil sted å starte. Innvandrerkvinnekampen foregår
ikke på Venus - avkjølt og i coole former. Den er fremdeles på Mars - i opphetet
280 farvann; dette må også norske politikere fatte.

Kampen må starte et annet sted. På andre premisser. Med annet innhold. Og
minoritetskvinner må ville det selv - det ropet må komme innenfra. Den norske
kvinnekampen i dag er ikke og blir ikke den samme som
285 innvandrerkvinnekampen.

Hva gjelder prispengene på 200 000, hadde de jo kommet godt med når vi
pusser opp huset. Men halvparten av prispengene skal benyttes til å stille
egenkapital for en minoritetspolitisk tenketank som dere kanskje har hørt om.
290 Vi mangler tenketanker i Norge som ser grundig på integreringsfeltet - og jeg er
glad for å ha fått med meg et kompetent styre bestående av minoriteter fra alle
verdeneshjørner, ulike utdanninger og religiøs tro og etnisk opphav, og et kobbel
av rådgivende organer som det er stor tyngde i - hvorav hele 6
universitetsprofessorer har sagt seg villige til å gi råd og veiledning.

295

Fremover skal jeg skrive bok om dialogmøtene - som jeg skal starte på i morgen
på fulltid, og er jeg ekstremt disiplinert, får dere bok i september/oktober. Like
fullt, selv om den andre halvparten av prispengene hadde kommet godt med,
har jeg selv hatt gleden av å få mange stipender, ikke minst Oxford-stipendet,
300 som har etterlatt mine beste ungdomsminner. Derfor: Den andre halvdel -

100 000 kr, vil bli lyst ut som 5 stipender hvor minoritetsungdom kan søke. Det vil gis til 5 jenter som skriver masteroppgave eller skal ut i utvekslingssemester som ledd i studier eller lignende - og utradisjonelle utdanninger utypiske for minoritetsgruppen vil prioriteres.

Jeg har fått med meg Thomas Hylland Eriksen til å velge ut fem minoritetsjenter. Stipendet vil ha søknadsfrist 30. august, og vil utdeles en gang i september/oktober - kanskje samtidig med boklanseringen, om jeg er disiplinert nok, og Cappelen Damm leverer varene.

Dialogmøtenes store styrke har ikke bare vært dialogen - den harde og ærlige ordvekslingen, men også de titalls nye ansikter som har fått plass i det offentlige rom. For eksempel var det, etter dialogmøte nr. 2 i februar 2009, deilig å se at mange av jentene fra møtet både var på radio og i tv-debatter, og ikke minst fikk spalteplass i avisene. Det har vært dialogmøtenes styrke også - konfrontasjon og endring, men også å skape nye stemmer. Og jeg håper disse 5 stipendiene kan være med og hjelpe enda noen jenter litt lettere frem som studenter og som synlige forbilder i samfunnet.

Før jeg tar det aller siste poenget - for jeg hadde 3 - vil jeg takke dere alle for at dere kom og deltok i denne prisutdelingen. Svært mange av dere som er her betyr noe for meg, og mange av dere har jeg dype vennskapelige bånd til, mens andre har jeg et profesjonelt forhold til.

Og noen profesjonelle har betydd noe mer enn andre - som Yngve Kvistad, daværende debattredaktør i VG, som oppfordret meg til å skrive, som kuset og desket mine manuskripter uten å gi opp, og som slapp meg til for mange, mange år siden på kronikkplass flere ganger. Så vil jeg nevne Alf van der Hagen, som tildelte meg Morgenbladets bakside hver tredje uke i flere sesonger (i grunnen skrev jeg mye der som jeg i ettertid er litt flau over). Han har også vært med og ledet 6 av dialogmøtene sammen med meg, og har vært en god ordstyrer å ha ved sin side, stødig og reflekterende. Han kunne dessverre ikke være her i dag. Så vil jeg selvsagt trekke frem Knut Olav Åmås, som har åpnet Signert-spalten for minoritetene, herunder for meg - og bidratt til å gjøre det vanskelig for politikere å si nei til dialog. Jeg lover dere - det er ikke lett å få statsråder og politikere til å stille.

Det at VG, Morgenbladet og Aftenposten har gitt meg muligheten til å skrive -

klart dette betyr noe. Det handler om å gi mangfoldet av ytringer muligheten til å bli hørt. Det er mange flere her i salen som betyr noe for meg, og jeg kan ikke nevne alle, men jeg er svært glad for å dele denne dagen med nettopp alle dere som her i dag.

345

Helt til slutt, mitt tredje poeng: Dersom vi ikke lykkes med integreringen, vil vi ikke lykkes som nasjon heller. Jeg sier: Det meste er integrering. Jeg mener at den tredje og viktigste nøkkelen for om vi lykkes som samfunn, er dialog - dialog som er ment å bidra til endring. Vi trenger dialog som forandrer. Vi trenger
350 dialog som forventer, krever og tvinger - vi trenger vilje, arenaer, temaer som er oppriktige og dialog som er åpen. Vi trenger mot og styrke til å starte, tåle og takle dialogen.

Vi trenger dialog som konfronterer, som gjerne vipper en av pinnen - som gjør
355 deg rød i fjeset fordi du skjønner at du har gjort deg ut fordi du tok feil, og du innser at andre har bedre argumenter enn deg. Den tilslørte dialogen betyr intet; den dialogen som ikke har representative stemmer betyr intet; den dialogen som ikke våger har ingen verdi. Vi trenger den ærlige dialogen - den dialogen som gjerne utløser raseri og sinne, men den ærlige dialogen som skaper refleksjon.
360 Gjennom refleksjonen vil endringen komme. Og kommer endringen - ja, da har vi lyktes med dialogen. Ja, da har vi lyktes som folk - som samfunn og som nasjon.

Jeg gleder meg over at både ungdomsorganisasjoner som UngMuslim og ulike
365 grupper har startet egne små prosjekter med dialogmøter rundt omkring i landet. Det viser at dialog trengs, og at det finnes mennesker der ute som virkelig ønsker å se oss lykkes med integrering. Jeg skal jobbe videre med tenketanken, og jeg skal gjøre det jeg kan for å løfte inn de positive kreftene vi har sett komme til uttrykk ikke minst på dialogmøtene, men som også finnes der ute. Det
370 handler om å aktivisere mennesker. Jeg vet at vi kan få dette til - både tenketanken og hele integreringsdrømmen - men da må vi satse i dag. Vi må satte helhjertet, og vi må satse alle sammen. Uten en felles dugnad på dette integreringsfeltet vil vi ikke kunne lykkes, verken som enkeltindivider, som samfunn eller som nasjon.

375

Tenketanken skal i likhet med dialogmøtene være partipolitisk uavhengig. Integrering handler om mer enn partipolitisk taktikkeri - det skal være hevet over partipolitisk spill. Det handler om mennesker, det handler om inkludering,

380 det handler om minoritetsungdommene, det handler om vår felles hverdag, det
handler om å lykkes - det handler om deg og meg, det handler om dine barn og
dine naboers barn, det handler om Sara og Maya, mine tvillingdøtre - og det
handler om min lille Adam på 2!

385 Det handler om Norge i rødt hvitt og blått - fargene er de samme, selv om
befolkningen har blitt både brun, gul og svart. Tusen takk for
oppmerksomheten.

Kilde

390 www.fritt-ord.no

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/dialogmotene>

395

400

405

410

415